

Egyezmény a Magyar Köztársaság Kormánya és a Marokkói Királyság Kormánya között a kettős adóztatás elkerülésére és az adóztatás kijátszásának megakadályozására a jövedelemadók területén

Preambulum

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Marokkói Királyság Kormánya

– attól az óhajtól vezetve, hogy elkerüljék a kettős adóztatást a jövedelemadók területén,

– a két ország közötti gazdasági kapcsolatok fejlesztésének és megszilárdításának különös jelentőséget tulajdonítva,

a következő rendelkezésekben állapodtak meg:

1. Cikk

Az Egyezmény alá eső személyek

Az Egyezmény azokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Szerződő Államban vagy mindkét Szerződő Államban illetőséggel bírnak.

2. Cikk

Az Egyezmény alá eső adók

(1) Az Egyezmény a beszedés módjára való tekintet nélkül, azokra a jövedelemadókra terjed ki, amelyeket az egyik Szerződő Állam, politikai egységei vagy helyi hatóságai javára beszednek.

(2) Jövedelemadóknak tekintendők azok az adók, amelyeket a teljes jövedelem vagy a jövedelem részei után beszednek, ideértve az ingó vagy ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, valamint az értéknövekedési adókat.

(3) Azok a jelenleg létező adók, amelyekre az Egyezmény kiterjed, a következők:

a) a Marokkói Királyságban:

1. társasági adó,
2. általános jövedelemadó,
3. településfejlesztési adó és az ahhoz kapcsolódó adók,
4. osztalékok vagy társasági részesedések és hasonló jövedelmek utáni adó,
5. az ingatlanokból származó nyereségadó,
6. a nemzeti szolidaritásban való részvétel,
7. a határidős betétek és a pénzügyi kötvények kamatadója

(a továbbiakban: marokkói adó);

b) a Magyar Köztársaságban:

1. a személyi jövedelemadó,

2. a jövedelemadók

(a továbbiakban: magyar adó).

(4) Az Egyezmény alkalmazandó azokra az azonos vagy hasonló jellegű adókra is, amelyeket az Egyezmény aláírása után a jelenleg létező adók mellett vagy azok helyett bevezetnek. A Szerződő Államok illetékes hatóságai értesítik egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott lényeges változásokról.

3. Cikk

Általános meghatározások

(1) A jelen Egyezmény értelmében, ha a szövegösszefüggés eltérő értelmezést nem kíván:

a) a „Magyar Köztársaság” kifejezés, földrajzi értelemben használva, a Magyar Köztársaság területét jelenti;

b) a „Marokkó” kifejezés a Marokkói Királyságot jelenti és földrajzi értelemben használva, Marokkó területét, valamint Marokkó parti vizeivel határos és az adózás szempontjából nemzeti területnek minősülő területet és amelyen Marokkó, a nemzetközi joggal összhangban, a tengerfenék és az altalaj (kontinentális talapzat), valamint természeti kincsei vonatkozásában jogait gyakorolhatja;

c) „az egyik Szerződő Állam” és „a másik Szerződő Állam” kifejezés, a szövegösszefüggésnek megfelelően, a Magyar Köztársaságot vagy a Marokkói Királyságot jelenti;

d) a „személy” kifejezés magában foglalja a természetes személyeket, a társaságokat és minden más személyi egyesülést;

e) a „társaság” kifejezés minden olyan jogi személyt vagy mindazokat a jogalanyokat jelenti, akit az adóztatás szempontjából jogi személynek tekintenek;

f) „az egyik Szerződő Állam vállalkozása” és „a másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy, illetőleg a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelenti;

g) az „állampolgárok” kifejezés jelenti:

(i)

mindazokat a természetes személyeket, akik az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkeznek,

(ii)

mindazokat a jogi személyeket, személyi egyesüléseket és társulásokat, amelyeket az egyik Szerződő Államban érvényben levő jogszabályoknak megfelelően hoztak létre;

h) az „illetékes hatóság” kifejezés

(i)

a Magyar Köztársaságban a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét,

(ii)

a Marokkói Királyságban a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét jelenti;

i) „nemzetközi forgalom” alatt értendő minden olyan szállítás, amelyet egy olyan vállalkozás által üzemeltetett tengeri hajó vagy légjármű bonyolít le, amelynek a tényleges üzletvezetés helye az egyik Szerződő Államban van, kivéve, ha a tengeri hajót vagy légjárművet csak a másik Szerződő Államban levő helyek között üzemeltetik.

(2) Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által történő alkalmazásánál, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván, bármely, abban meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amilyent arra nézve ennek az Államnak azokra az adókra vonatkozó jogszabályai megállapítanak, amelyekre az Egyezmény alkalmazást nyer.

4. Cikk

Lakóhely az adó szempontjából

(1) A jelen Egyezmény értelmében az „egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek az Államnak a jogszabályai szerint, ebben az Államban lakóhelye, állandó tartózkodási helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismérv alapján adóköteles. Mindazonáltal ez a kifejezés nem foglalja magában azokat a személyeket, akik ebben az Államban csak az ott levő forrásokból élvezett jövedelem után adóztathatók.

(2) Amennyiben egy természetes személy az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezése szerint mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, helyzete az alábbiak szerint határozandó meg:

a) ez a személy abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik; ha mindkét Szerződő Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amellyel személyi és gazdasági kapcsolatai a legszorosabbak (létérdekek központja);

b) amennyiben nem határozható meg, hogy e személy létérdekeinek központja melyik Szerződő Államban van, vagy ha a Szerződő Államok egyikében sem rendelkezik állandó lakóhellyel, abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben e személynek mindkét Szerződő Államban van, vagy ha egyikben sincs szokásos tartózkodási helye, abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelynek állampolgára;

d) amennyiben e személy mindkét Szerződő Államnak állampolgára, vagy ha egyiknek sem állampolgára, a Szerződő Államok illetékes hatóságai közös megegyezéssel döntenek a kérdésben.

(3) Amennyiben más személy mint az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései szerinti természetes személy, mindkét Szerződő Államban illetőséggel bír, abban a Szerződő Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben tényleges üzletvezetésének helye van.

5. Cikk

Telephely

(1) Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés olyan állandó üzleti létesítményt jelent, amellyel a vállalkozás tevékenységét egészben vagy részben kifejezi.

(2) A „telephely” kifejezés magában foglalja nevezetesen:

a) az üzletvezetés helyét,

b) a fiókot,

c) az irodát,

d) a gyártelepet,

e) a műhelyt,

f) a bányát, az olaj vagy földgázkutatót, a kőfejtőt, vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet,

g) az olyan építési vagy szerelési területet, amely hat hónapnál hosszabb ideig áll fenn.

(3) Nem tekintendő telephelynek, ha

a) a berendezéseket kizárólag a vállalkozás áruinak raktározására, kiállítására vagy szállítására használják;

b) a vállalkozás áruinak készleteit kizárólag raktározás, kiállítás vagy szállítás céljából helyezték el;

c) a vállalkozás áruinak készleteit kizárólag abból a célból raktározzák, hogy egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) az állandó üzleti létesítményt kizárólag abból a célból tartják fenn, hogy a vállalkozás részére árut vásároljanak vagy információt szerezzenek;

e) az állandó üzleti létesítményt a vállalkozás részére kizárólag olyan elősegítő vagy kiegészítő jellegű tevékenység céljára használják, mint a reklám, információnyújtás, tudományos kutatás vagy más hasonló tevékenység;

f) az állandó üzleti létesítményt kizárólag az a)–e) pontokban említett tevékenységek valamely kombinációja céljára használják, feltéve, hogy az állandó üzleti létesítmény ebből a kombinációból származó teljes tevékenysége megőrzi előkészítő vagy kiegészítő jellegét.

(4) Az a személy – kivéve a független képviselőt, akire az [\(5\) bekezdés](#) nyer alkalmazást – aki az egyik Szerződő Államban a másik Szerződő Állam vállalkozása érdekében tevékenykedik, a vállalkozás telephelyét képezi az először említett Államban, ha ebben az Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, a célból, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, kivéve ha e személy tevékenysége áruknak a vállalkozás részére való vásárlására korlátozódik.

(5) Az egyik Szerződő Állam vállalkozását nem lehet úgy tekinteni, mintha annak telephelye lenne a másik Szerződő Államban csupán azért, mert tevékenységét alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejti ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

(6) Az a tény, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság egy olyan társaságot irányít, vagy egy olyan társaság irányítja, amely a másik Szerződő Államban illetőséggel bír, vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejt ki tevékenységét, önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

6. Cikk

Ingatlan vagyomból származó jövedelem

(1) Ingatlan vagyomból származó jövedelem, beleértve a mező- és erdőgazdasági üzemek jövedelmét, abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben ez a vagyon van.

(2) *a)* A *b)* és *c)* bekezdés rendelkezéseinek fenntartásával az „ingatlan vagyon” kifejezést annak a Szerződő Államnak a joga szerint kell meghatározni, amelyben ez a vagyon van.

b) Az „ingatlan vagyon” kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyon tartozékait, a mező- és erdőgazdasági üzemek élő és holt felszerelését, azokat a jogokat, amelyekre a földtulajdonra vonatkozó magánjogi rendelkezések nyernek alkalmazást, az ingatlan vagyon hasznélvezetét, valamint az ásványlelőhelyeknek, forrásoknak és a föld más kincseinek kiaknázásáért vagy kiaknázásának jogáért járó változó vagy állandó térítésekre vonatkozó jogokat.

c) A tengeri hajók, belvízi hajók és légi járművek nem tekintendők ingatlan vagyonnak.

(3) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései az ingatlan vagyon közvetlen kiaknázásából, bérbe adásából vagy hasznbérbe adásából, valamint a kiaknázás minden más formájából származó jövedelemre alkalmazandók.

(4) Az [\(1\) és \(3\) bekezdés](#) rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyonából származó jövedelemre, valamint a szabad foglalkozás gyakorlatára szolgáló ingatlan vagyomból származó jövedelemre is alkalmazandók.

7. Cikk

Vállalkozási nyereség

(1) Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben a Szerződő Államban adóztatható, kivéve ha a vállalkozás tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejt ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejt ki tevékenységét, a vállalkozás nyeresége a másik Államban adóztatható, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek a telephelynek tudható be.

(2) Ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott levő telephely útján fejt ki, úgy ennek a telephelynek mindegyik Szerződő Államban azt a nyereséget kell betudni, amelyet a telephely akkor ért volna el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet azonos vagy hasonló feltételek mellett, mint különálló, és attól a vállalkozástól, amelynek telephelye, teljesen függetlenül működő vállalkozás fejtett volna ki.

(3) A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók az e telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket, tekintet nélkül arra, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik, vagy máshol.

(4) Amennyiben az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás teljes nyereségének a különböző részek közötti megosztása alapján szokás meghatározni, a jelen Cikk [\(2\) bekezdésének](#) egyik rendelkezése sem akadályozza ezt a Szerződő Államot abban, hogy a betudható nyereséget a szokásos megosztás szerint határozza meg; az alkalmazott nyereség megosztási módszernek azonban olyannak kell lennie, hogy a kapott eredmény a jelen Cikkben foglalt elveknek megfeleljen.

(5) A telephelynek nem tudható be nyereség abból kifolyólag, hogy egyszerűen árut vásárolt a vállalkozás részére.

(6) Az előző bekezdések céljaira a telephelynek betudandó nyereséget évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak alapos és elégséges ok nincs más eljárásra.

(7) Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtételt tartalmaz, amelyekkel a jelen Egyezmény más cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a cikkeknél a rendelkezéseit e Cikk rendelkezései nem érintik.

8. Cikk

Tengeri hajózás és légiforgalom

(1) Az a nyereség, amely tengeri hajóknak vagy légi járműveknek a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

(2) Ha egy tengerhajózási vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye egy tengeri hajó fedélzetén van, úgy e hely abban a Szerződő Államban levőnek tekintendő, amelyikben a tengeri hajó hazai kikötője van, vagy hazai kikötő hiányában, abban a Szerződő Államban, amelyben a tengeri hajó üzemben tartója illetőséggel bír.

(3) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései alkalmazandók azokra a nyereségekre is, amelyek valamely pool-ban, közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételből származnak.

9. Cikk

Kapcsolt vállalkozások

Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül, vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve az egyik Szerződő Állam vállalkozásának és a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek, ha az egyik vagy a másik esetben a két vállalkozás az egymás

közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodik meg vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike ezen feltételek nélkül elért volna, ezen feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható és következésképpen megadóztatható.

10. Cikk

Osztalék

(1) Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizet, a másik Államban adóztatható.

(2) Mindazonáltal ez az osztalék abban a Szerződő Államban, és ezen Állam jogszabályai szerint megadóztatható, amelyben az osztalékot fizető társaság az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, de az így megállapított adó az osztalék bruttó összegének 12 százalékát nem haladhatja meg. Ez a bekezdés nem érinti a társaság adóztatását azon nyereség után, amelyből az osztalékot fizetik.

(3) Az e Cikkben használt „osztalék” kifejezés részvényekből, élvezeti részvényekből vagy élvezeti jegyekből, bányarészvényekből, alapítói részvényekből vagy más, nyereségrészesedést biztosító jogokból – kivéve a hitelköveteléseket – származó jövedelmet, valamint olyan jövedelmet jelent, amely annak az Államnak az adójogszabályai szerint, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, a részvényekből származó jövedelemmel azonos adóztatási elbírálás alá esik.

(4) Az [\(1\) és \(2\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztalék egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság illetőséggel bír, akár egy ott lévő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott lévő állandó bázis segítségével szabadfoglalkozást űz, és ha az osztalékban való részesedés ténylegesen ehhez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. vagy a 14. Cikk rendelkezései alkalmazandók.

(5) Ha az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, ez a másik Állam nem adóztathatja meg ennek a másik Államnak a társasága által fizetett osztalékot, kivéve ha az osztalékot e másik Államban illetőséggel bíró személynek fizetik, vagy ha az osztalékban való részesedés ténylegesen e másik Államban lévő telephelyhez vagy állandó bázishoz kapcsolódik, továbbá semmilyen adót nem vethet ki fel nem osztott nyereség címén a társaság fel nem osztott nyereségére, akkor sem, ha a kifizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben a másik Államban elért nyereségből vagy jövedelemből áll.

11. Cikk

Kamat

(1) A kamat, amely az egyik Szerződő Államból származik és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, ebben a másik Államban adóztatható. Mindazonáltal ez a kamat – kivéve az egyik Szerződő Állam által nyújtott vagy általa garantált hiteleket és azokat, amelyeket a másik Szerződő Állam vagy politikai egysége, helyi hatósága, vagy ennek az Államnak a Központi Bankja kap – abban a Szerződő Államban is, amelyből származik, ennek az Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de az így megállapított adó nem haladhatja meg a kamat bruttó összegének 10 százalékát.

(2) Az ebben a Cikkben használt „kamat” kifejezés mindenfajta hitelnyújtásból származó jövedelmet jelent, akár biztosítva van jelzáloggal, akár nem, akár ad jogot az adós nyereségében való részesedésre, akár nem, különösen pedig az állami alapokból és a kölcsönkötvényekből származó jövedelmet, beleértve az azokhoz kapcsolódó prémiumokat és jutalmakat. A jelen Cikk értelmében a késedelmi kamat nem tekintendő kamatnak.

(3) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró tényleges kedvezményezettje a másik Szerződő Államban, amelyből a kamat származik, akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó bázis segítségével szabad foglalkozást űz, és ha a kamatfizetés ténylegesen ehhez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. vagy a 14. Cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

(4) A kamat akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha az adós maga ez az Állam, ennek egyik politikai egysége, helyi hatósága vagy egy ebben az Államban illetőséggel bíró személy. Ha azonban a kamat adója, függetlenül attól, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bír vagy sem, az egyik Szerződő Államban telephellyel vagy állandó bázissal rendelkezik és ehhez vett fel hitelt, amely után a kamatfizetés fennáll, s amelyet a telephely vagy állandó bázis visel, a kamat abból az Államból származónak tekintendő, amelyikben a telephely vagy állandó bázisa van.

(5) Ha az adós és a tényleges kedvezményezett között fennálló különleges kapcsolatok miatt, vagy ha az egyik vagy a másik harmadik személyekkel áll kapcsolatban és emiatt a kamat összege, figyelembe véve a hitelnyújtást, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben az adós és a kamat kedvezményezettje ilyen kapcsolatok nélkül megállapodott volna, e Cikk rendelkezéseit csak ez utóbbi összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben, a kifizetett többletösszeg mindegyik Szerződő Állam jogszabályai szerint és a jelen Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

12. Cikk

Licencdíj

(1) A licencdíj, amely az egyik Szerződő Államból származik és amelyet a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetnek, ebben a másik Államban adóztatható.

Mindazonáltal az ilyen licencdíj megadóztatható abban a Szerződő Államban is, ahonnan származik, ennek az Államnak a jogszabályai szerint, de az így megállapított adó nem haladhatja meg a licencdíj bruttó összegének 10 százalékát.

(2) Az e Cikkben használt „licencdíj” kifejezés azt a bármilyen jellegű térítést jelenti, amelyet irodalmi, művészeti vagy tudományos művek, beleértve a mozgóképfilmek és a rádió- vagy televíziós közvetítésre szolgáló filmek és hangszalagok szerzői jogának, szabadalmak,

védjegyek, minták vagy modellek, tervek, titkos formulák vagy eljárások használatáért vagy használati jogáért, valamint ipari, kereskedelmi vagy tudományos berendezések és ipari, kereskedelmi vagy tudományos téren szerzett tapasztalatokon alapuló ismeretek használatáért vagy használati jogáért fizetnek.

(3) A fenti [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók, ha a licencdíj egyik Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje, a másik Szerződő Államban, ahonnan a licencdíj származik, akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó bázis segítségével szabad foglalkozást űz, és a jog vagy vagyoni érték, amelyekért a licencdíjat fizetik, ténylegesen ezekhez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. vagy a 14. Cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

(4) A licencdíj akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha azt ez az Állam vagy ennek egyik politikai egysége, helyi hatósága vagy egy ebben az Államban illetőséggel bíró személy fizeti. Ha azonban a licencdíjat fizető személy, függetlenül attól, hogy az egyik Szerződő Államban illetőséggel bír vagy sem, az egyik Szerződő Államban telephellyel rendelkezik, amely számára a licencdíj fizetésére alapot adó szerződést kötötték, és amely viseli az ezzel kapcsolatos terheket, úgy ez a licencdíj abból az Államból származónak tekintendő, amelyikben a telephely van.

(5) Ha a licencdíjat fizető személy és a tényleges kedvezményezett között különleges kapcsolat áll fenn, vagy mindkettő harmadik személyekkel áll kapcsolatban és emiatt a licencdíj összege azon szolgáltatáshoz mérten, amely után fizetik meghaladja azt az összeget, amelyben a licencdíj fizető és a tényleges kedvezményezett ilyen kapcsolatok nélkül megállapodott volna, úgy e Cikk [\(1\) bekezdésének](#) rendelkezéseit csak ez utóbbi összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a licencdíj többletösszege mindegyik Szerződő Állam jogszabályai szerint és az Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

13. Cikk

Elidegenítésből származó nyereség

(1) A 6. Cikk [\(2\) bekezdésében](#) meghatározott ingatlan vagyon elidegenítéséből származó nyereség abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben ez a vagyon van.

(2) Az olyan ingó vagyon elidegenítéséből származó nyereség, amely az egyik Szerződő Állam vállalkozásának a másik Szerződő Államban levő telephelye tulajdonát képezi, vagy amely egy olyan állandó bázist alkotó ingó vagyon, amellyel az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy szabad foglalkozás gyakorlása céljából a másik Szerződő Államban rendelkezik, beleértve ennek a telephelynek (egyedül vagy a vállalkozással együtt történő) vagy ennek az állandó bázisnak az elidegenítéséből származó nyereséget, ebben a másik Államban adóztatható.

Mindazonáltal a nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajók vagy légi járművek elidegenítéséből, valamint az ilyen tengeri hajók vagy légi járművek üzemeltetésére szolgáló ingó vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

(3) Az [\(1\) és \(2\) bekezdésben](#) nem említett minden egyéb vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben az elidegenítő illetőséggel bír.

14. Cikk

Szabad foglalkozás

(1) Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy szabad foglalkozásból, vagy más hasonló jellegű önálló tevékenységből élvez, csak ebben az Államban adóztatható. Mindazonáltal ez a jövedelem a következő esetekben a másik Szerződő Államban is megadóztatható:

a) ha az érdekelt személy tevékenységének gyakorlásához rendszeresen állandó bázissal rendelkezik a másik Szerződő Államban, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek az állandó bázisnak tudható be; vagy

b) ha az érdekelt személy tevékenységét a másik Szerződő államban a naptári évben összesen 183 napot meghaladó időszakban vagy időszakokban végzi, beleértve a szokásos munkamegszakításokat is.

(2) A „szabad foglalkozás” kifejezés magában foglalja a különösen az önállóan kifejtett tudományos, irodalmi, művészi, nevelési vagy oktatási tevékenységet, valamint az orvosok, ügyvédek, mérnökök, építészek, fogorvosok és könyvszakértők önálló tevékenységét.

15. Cikk

Nem önálló munka

(1) A 16., 18. és 19. Cikk rendelkezéseinek fenntartásával a fizetés, a bér és más hasonló térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy fizetett alkalmazott címen kap, csak ebben az Államban adóztatható, kivéve ha a munkát a másik Államban végzik. Ha a munkát ott végzik, az ezért kapott térítés ebben a másik Államban adóztatható.

(2) Tekintet nélkül az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezéseire, az a térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy a másik Szerződő Államban fizetett alkalmazott címen kap, csak az első Államban adóztatható, ha

a) a kedvezményezett a másik Államban a vonatkozó naptári évben nem tartózkodik összesen 183 napot meghaladó időszakban vagy időszakokban, és

b) a térítést olyan munkaadó fizeti vagy olyan munkaadó nevében fizetik, aki nem bír a másik Államban illetőséggel, és

c) a térítést nem a munkaadónak a másik Államban levő telephelye vagy állandó bázisa viseli.

(3) Tekintet nélkül e Cikk előző rendelkezéseire, a nemzetközi forgalomban üzemeltetett tengeri hajó vagy légi jármű fedélzetén végzett, fizetett alkalmazott címen járó térítés abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

16. Cikk

Igazgatótanácsi térítés

Az igazgatótanácsi térítés, jelenléti díj és más hasonló fizetés, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy olyan minőségében élvez, mint a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró társaság igazgatótanácsának vagy felügyelő bizottságának a tagja, ebben a másik Államban adóztatható.

17. Cikk

Művészek és sportolók

(1) Tekintet nélkül a 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy, mint előadóművész, például színpadi, film-, rádió- vagy televíziós művész, vagy mint zeneművész vagy mint sportoló a másik Szerződő Államban kifejtett személyes tevékenységéből élvez, ebben a másik Államban adóztatható.

(2) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók az egyik Szerződő Államban a másik Szerződő Állam nem anyagi céllal működő szervezetei vagy állományuk tagjai által végzett tevékenységből származó jövedelmekre, kivéve, ha ez utóbbiak saját számlájuk javára járnak el.

(3) Tekintet nélkül az [\(1\) és \(2\) bekezdés](#) rendelkezéseire, az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró előadóművész vagy sportoló által ilyen minőségben személyesen kifejtett tevékenységből származó jövedelem csak ebben az Államban adóztatható, ha ezt a tevékenységet a két Szerződő Állam között létrejött kulturális vagy sport csere keretében a másik Szerződő Államban fejtik ki.

18. Cikk

Nyugdíj

A 19. Cikk [\(2\) bekezdésében](#) foglalt rendelkezések fenntartásával, a nyugdíj és más hasonló térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek korábbi alkalmazás címén fizetnek, csak ebben az Államban adóztatható.

19. Cikk

Közzolgálat

(1) *a)* A nem nyugdíj jellegű térítés, amelyet az egyik Szerződő Állam, vagy annak egyik politikai egysége vagy helyi hatósága fizet egy természetes személynek az ezen Államnak vagy politikai egységének vagy hatóságának teljesített szolgálatért, csak ebben az Államban adóztatható;

b) Mindazonáltal ez a térítés csak a másik Szerződő Államban adóztatható, ha a szolgáltatást ebben az Államban teljesítették, és ha a kedvezményezett ebben az Államban illetőséggel bíró személy, aki

(i) ennek az államnak az állampolgára, vagy

(ii) nem kizárólag a szolgáltatás teljesítése céljából vált ebben az Államban illetőséggel bíró személlyé.

(2) a) A nyugdíj, amelyet az egyik Szerződő Állam vagy egyik politikai egysége vagy helyi hatósága akár közvetlenül, akár az általuk létesített alpból fizet egy természetes személynek az ezen Államnak vagy politikai egységének vagy hatóságának teljesített szolgáltatást, csak ebben az Államban adóztatható.

b) Mindazonáltal a nyugdíj csak a másik Szerződő Államban adóztatható, ha a természetes személy ebben az Államban bír illetőséggel és ennek az Államnak az állampolgára.

(3) A 15., 16. és 18. Cikk rendelkezései alkalmazandók az egyik Államnak vagy valamely politikai egységének vagy helyi hatóságának ipari vagy kereskedelmi tevékenysége keretében teljesített szolgáltatást fizetett térítésre és nyugdíjra.

20. Cikk

Tanulók, gyakornokok és szakmai képzésben részt vevő személyek

(1) Az az összeg, amelyet tanuló, gyakornok vagy továbbképzésben részt vevő bármely személy, aki közvetlenül az egyik Szerződő Államban tett látogatása előtt a másik Szerződő Államban bír vagy bírt illetőséggel, és aki az első Államban kizárólag egyetemi vagy más oktatási intézményben folytatandó tanulmányi vagy szakmai képzés céljából ideiglenesen tartózkodik, ezen Államon kívüli forrásból kap az ellátására, tanulmányaira vagy képzésére, nem adóztatható ebben az Államban.

(2) Tekintet nélkül a 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, az a térítés, amelyet olyan tanuló, gyakornok vagy továbbképzésben részt vevő személy kap az első Államban végzett szolgálatai címén, aki közvetlenül az egyik Szerződő Államban tett látogatása előtt a másik Szerződő Államban bírt, vagy bír illetőséggel és aki az első Államban kizárólag tanulmányi vagy szakmai képzés céljából ideiglenesen tartózkodik, nem adóztatható az első Államban, feltéve, hogy ez a szolgáltatás tanulmányaival vagy képzésével van kapcsolatban, vagy hogy e szolgáltatást járó térítés az ellátásához, tanulmányaihoz, vagy a képzéséhez rendelkezésre álló források kiegészítésére szükséges.

21. Cikk

Tanárok és kutatók

(1) Az a térítés, amelyet egy olyan természetes személy kap tanítás vagy kutatás címén, aki közvetlenül az egyik Szerződő Államban tett látogatása előtt a másik Szerződő Államban bír, vagy bírt illetőséggel és aki az előbb említett Államban kizárólag egyetemen, főiskolán vagy

más hasonló intézetben folytatandó tanítás vagy kutatás céljából ideiglenesen, 12 hónapot meg nem haladó időszakban tartózkodik, nem adóztatható ebben az Államban.

(2) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók a nem közérdekből vállalt, hanem elsősorban egy vagy több meghatározott személy részére különleges előnyt biztosító kutatómunkáért kapott térítésre.

22. Cikk

Egyéb jövedelem

(1) Az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek a jelen Egyezmény előző cikkeiben nem említett jövedelemtételei, bárhonnan származzanak is, csak ebben az Államban adóztathatók.

(2) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései nem alkalmazandók a 6. Cikk [\(2\) bekezdésében](#) meghatározott ingatlan vagyontól származó jövedelmen kívüli jövedelemre, ha az ilyen jövedelemnek az egyik Államban illetőséggel bíró kedvezményezettje a másik Államban akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó bázis segítségével szabad foglalkozást űz, és a jog vagy a vagyon, amelyből a jövedelem származik, ténylegesen ezekhez tartozik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

23. Cikk

Rendelkezések a kettős adóztatás elkerülésére

(1) Amennyiben az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy olyan jövedelmet élvez, amely a jelen Egyezmény rendelkezései szerint a másik Szerződő Államban adóztatható, úgy az első Állam az alábbi [\(2\) és \(3\) bekezdés](#) rendelkezéseinek fenntartásával, ezt a jövedelmet kiveszi az adóztatás alól.

(2) Amennyiben az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy olyan jövedelemtételeket élvez, amely a 10., 11. és 12. Cikk rendelkezései szerint a másik Szerződő Államban adóztatható, úgy az első Állam levonja ennek a személynek a jövedelme után beszedendő adóból a másik Államban fizetett adó összegét. A levonás azonban nem haladhatja meg a levonás előtt megállapított adónak azt a részét, amely a másik Államból élvezett jövedelemnek felel meg.

(3) Amennyiben az Egyezmény bármely rendelkezése szerint valamely, az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy által élvezett jövedelem ki van véve az adóztatás alól ebben az Államban, ez az Állam mindazonáltal ennek a személynek a többi jövedelmére történő adó megállapításánál figyelembe veheti a kivett jövedelmet.

(4) Amennyiben az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek a másik Szerződő Államból élvezett jövedelme ki van véve az adóztatás alól ebben a másik Államban, a másik Állam belső, a beruházások ösztönzését szolgáló szabályozása szerint, az első Szerződő Állam

olyan levonást enged, amely megfelel annak az adónak, amelyet a másik Szerződő Államban az említett szabályozás hiányában fizetni kellett volna.

24. Cikk

Egyenlő elbánás

(1) Az egyik Szerződő Állam állampolgárai a másik Szerződő Államban nem vethetők sem olyan adóztatás, sem pedig azzal összefüggő olyan kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint amelyeknek e másik Állam állampolgárai, azonos körülmények között, alá vannak vagy alá lehetnek vetve. Ez a rendelkezés, tekintet nélkül az 1. Cikk rendelkezéseire, olyan személyekre is alkalmazandó, akik nem bírnak illetőséggel egyik Államban sem.

(2) Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának a másik Szerződő Államban levő telephelyét a másik Szerződő Államban nem lehet kedvezőtlenebbül adóztatni, mint e másik Állam azonos tevékenységet folytató vállalkozásait. E rendelkezés nem értelmezendő akként, mintha az egyik Szerződő Államot arra kötelezné, hogy a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek személyi állapot vagy családi terhek alapján, olyan egyéni levonásokat, adókedvezményeket és adómérsékléseket nyújtson, amelyeket a saját területén illetőséggel bíró személynek nyújt.

(3) Kivéve azt, amikor a 9. Cikknek, a 11. Cikk [\(5\) bekezdésének](#) vagy a 12. Cikk [\(5\) bekezdésének](#) rendelkezései nyernek alkalmazást, az egyik Szerződő Állam vállalkozása által a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró személynek fizetett kamat, licenrdíj és más költség ugyanolyan feltételek mellett levonható e vállalkozás adóztatható nyereségének megállapításánál, mintha azokat az első Államban illetőséggel bíró személy részére fizették volna.

(4) Az egyik Szerződő Állam vállalkozásai, amelyeknek tőkéje teljesen vagy részben, közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Államban illetőséggel bíró egy vagy több személy tulajdonában vagy ellenőrzése alatt van, az első Államban nem vethetők sem olyan adóztatás, sem pedig azzal összefüggő, olyan kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint azok, amelyeknek az első Állam más hasonló vállalkozásai alá vannak vagy alá lehetnek vetve.

(5) Az Egyezmény rendelkezései nem akadályozhatják meg azt, hogy a Szerződő Államok jogszabályai által a beruházások ösztönzését szolgáló kedvezőbb pénzügyi rendelkezések nyerjenek alkalmazást.

(6) A jelen Cikk rendelkezései, tekintet nélkül a 2. Cikk rendelkezéseire, bármilyen fajtájú vagy megnevezésű adókra alkalmazandók.

25. Cikk

Egyeztető eljárás

(1) Ha egy személy véleménye szerint az egyik Szerződő Állam vagy mindkét Szerződő Állam intézkedései ránézve olyan adóztatáshoz vezetnek vagy fognak vezetni, amely nem felel meg a jelen Egyezmény rendelkezéseinek, úgy, ezeknek az Államoknak a belső jogszabályai szerinti

jogorvoslattól függetlenül, ügyét előterjesztheti annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelyben illetőséggel bír, vagy, ha ügye a 24. Cikk [\(1\) bekezdése](#) alá tartozik, annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelynek állampolgára. Az ügyet arra az intézkedésre vonatkozó első értesítést követő három éven belül kell előterjeszteni, amely az Egyezmény rendelkezéseinek meg nem felelő adózáshoz vezetett.

(2) Ha az illetékes hatóság a kifogást jogosnak találja és maga nincs abban a helyzetben, hogy kielégítő megoldást találjon, úgy törekedni fog az ügyet a másik Szerződő Államban illetékes hatóságával egyetértésben úgy rendezni, hogy az Egyezménynek meg nem felelő adóztatás elkerülhető legyen. Az így létrejött megállapodást alkalmazni kell, bármilyen határidőket írnak is elő a Szerződő Államok belső jogszabályai.

(3) A Szerződő Államok hatóságai törekedni fognak arra, hogy a nehézségeket vagy kétségeket, amelyek az Egyezmény értelmezésénél vagy alkalmazásánál felmerülnek, egymással egyetértésben eloszlássák. Tanácskozhatnak arról is, hogy miként lehet a kettős adóztatást elkerülni olyan esetekben, amelyet az Egyezmény nem tartalmaz.

(4) A Szerződő Államok illetékes hatóságai az előző bekezdések értelmében létrehozandó egyetértés elérése céljából egymással közvetlenül érintkezhetnek. Amennyiben szóbeli véleménycsere megkönnyítené a megegyezést, ez a véleménycsere lefolytatható olyan bizottságban, amely a Szerződő Államok illetékes hatóságainak képviselőiből áll.

26. Cikk

Kölcsönös tájékoztatás

(1) A Szerződő Államok illetékes hatóságai kicserélik az Egyezmény vagy a Szerződő Államoknak az Egyezményben érintett adókra vonatkozó belső jogszabályai végrehajtásához szükséges tájékoztatásokat, amennyiben az általuk előírányzott adóztatás nem ellentétes az Egyezménnyel. A kölcsönös tájékoztatást az 1. Cikk nem korlátozza. A Szerződő Államnak a kapott tájékoztatást ugyanúgy kell titokban tartania, mint az ennek az Államnak belső jogszabályai szerint kapott tájékoztatásokat és csak olyan személyeknek vagy hatóságoknak (ideértve a bíróságokat és az államigazgatási szerveket) lehet hozzáférhetővé tenni, amelyek az Egyezményben érintett adók kivetésével vagy beszedésével, ezen adók érvényesítésével és az azokra vonatkozó eljárásokkal, vagy az ezekkel az adókkal kapcsolatos jogorvoslatra vonatkozó határozatokkal foglalkoznak. Ezek a személyek vagy hatóságok csak ezekre a célokra használhatják fel a tájékoztatásokat. Ezek a személyek vagy hatóságok nyilvános bírósági tárgyalásokon vagy bírósági határozatokban a tájékoztatásokat felhasználhatják.

(2) Az [\(1\) bekezdés](#) rendelkezései semmi esetre sem értelmezhetők úgy, mintha azok az egyik Szerződő Államot kötelezhetnék:

a) olyan államigazgatási intézkedések hozatalára, amelyek ennek vagy a másik Szerződő Államnak a jogszabályaitól és államigazgatási gyakorlatától eltérnek;

b) olyan tájékoztatás adására, amely ennek a másik Szerződő Államnak a jogszabályai szerint vagy rendes államigazgatási gyakorlatában nem szerzhető be;

c) olyan tájékoztatás adására, amely kereskedelmi, ipari, foglalkozási titkot vagy üzleti eljárást tárna fel, vagy amelynek a közlése ellentmond a közrendnek.

27. Cikk

Diplomáciai képviselők és a konzulátusok tagjai

Az Egyezmény rendelkezései nem érintik a diplomáciai képviselők és a konzulátusok tagjainak adózási kiváltságait, amelyek a nemzetközi jog általános szabályai szerint vagy külön megegyezések rendelkezései alapján őket megilletik.

28. Cikk

Hatálybalépés

(1) A Szerződő Felek értesítik egymást arról, hogy az Egyezmény hatálybalépéséhez szükséges alkotmányos követelményeknek eleget tettek.

(2) Az Egyezmény az [\(1\) bekezdésben](#) említett levélváltás után 30 nappal lép hatályba és rendelkezései alkalmazandók:

a) a forrásnál levont adók tekintetében a levélváltás évének december 31-ike után jóváírt vagy fizetett jövedelmekre;

b) az egyéb adók tekintetében a jegyzékváltás évének január 1-je után véget érő bármely adózási időszakra.

29. Cikk

Felmondás

Az Egyezmény addig marad hatályban, ameddig a Szerződő Államok egyike fel nem mondja.

Az Egyezményt bármelyik Szerződő Állam felmondhatja a diplomáciai úton, az Egyezmény hatálybalépésének keltétől számított öt év eltelte után bármely naptári év vége előtt legalább hat hónappal. Ebben az esetben az egyezmény utoljára:

a) a forrásnál levont adók tekintetében a legkésőbb a felmondás évének december 31-én jóváírt vagy fizetett jövedelmekre,

b) az egyéb jövedelemadók tekintetében a legkésőbb ugyanazon év december 31-én véget érő adózási időszakokra

alkalmazandó.

Ennek hitelül a Kormányaik által kellőképpen felhatalmazott alulírottak az Egyezményt aláírták.

Készült Rabatban, 1991. december 12-én, két eredeti példányban magyar, arab és francia nyelven, mindhárom szöveg egyaránt hiteles.

Az Egyezmény rendelkezéseinek eltérő értelmezése esetén a francia nyelvű szöveg irányadó.